

Arrest

nr. 164 857 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 9 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 juni 2012 wordt de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekende partij wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

*“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend en geactualiseerd op datum van 24.10.2001 en 29.11.2011 door :
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij sinds 1995 in België verblijft. Echter, in onderhavige aanvraag geeft betrokkene zelf toe dat hij op 08.01.2003 met een visum in België is toegekomen. Betrokkene heeft sindsdien geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf.

Wat betreft de bewering dat betrokkene sinds 2002 tot op heden samenwoont met mevrouw W. L., van Belgische nationaliteit; vooreerst dient er opgemerkt te worden dat, zoals hoger vermeld, uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij pas op 08.01.2003 België (terug) is binnengekomen zodat er kan gesteld worden dat het onmogelijk is dat hij sinds 2002 ononderbroken met mevrouw W. samenwoont. Ten tweede dient er opgemerkt te worden dat het OCMW van Keerbergen in een schrijven d.d. 31.08.2009 het volgende stelt: “Hierbij, verklaar ik, T. D., maatschappelijk werker, dat betrokkene (W. L.) en haar vriend A. feitelijk samenwoonden op het adres (geen inschrijving in het rijksregister): (...) te 3140 Keerbergen voor de periode van 29/08/2002 tem 06/05/2004. Sindsdien heeft ons centrum via de moeder van W. L. telkens vernomen dat betrokkenen samenwoonden op verschillende adressen tot op heden.” Echter, uit de woonstcontrole, uitgevoerd door de politie van Mechelen op 27.02.2010 en 03.03.2010, blijkt dat betrokkene woonachtig is in de (...), 2800 Mechelen. Uit het Rijksregister van mevrouw W. blijkt dat zij nooit woonachtig is geweest op dit adres. Om deze redenen kunnen we stellen dat er ernstige twijfels rijzen dat betrokkene wel degelijk nog steeds samenwoont en/of een duurzame relatie heeft met mevrouw W. Wat er ook van zij, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom het feit dat hij zou samenwonen en een relatie zou hebben met mevrouw W. op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook kan er worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder beweert betrokkene over een blanco strafregister te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene op 27.05.2004 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren werd veroordeeld. Er wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, spreekt Frans, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie

kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

*In uitvoering van de beslissing van de ~~Minister van Migratie en Asielbeleid~~
de gemachtigde van de Minister van Migratie -en Asielbeleid*

wordt aan E. M. A. geboren te Meknes, op 19.10.1969, van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 8 augustus 2012 het grondgebied van België te verlaten (instructies d.d.21.06.2012) evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië Slowakije Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in hert Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 21 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording geeft voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 18 maart 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Hiermee toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Nu de advocaat van de verzoekende partij zich ter terechtzitting gedraagt naar de wijsheid van de Raad, wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 21 juni 2012.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en die haar betekend werd op 9 juli 2012.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) De schending van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken, de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, artikel 10,11 en 191 van de GW de schending van de anti-discriminatiewet van 25 februari 2003 en het rechtszekerheidsbeginsel

Aangezien artikel 9 bis duidelijk voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) :

"zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (Idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst."

Aangezien verzoeker nochtans beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als bediende aan een bruto loon van 1 550 euro /m.

Dat de onderbreking van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State van 28 juni 2002, nr. 108 561, TVR 2003, nr. 4

Dat de verwerende partij nochtans duidelijk op de hoogte was van dit belangrijke element (zie verwijzing in haar bestreden beslissing naar de toegekomen faxen van 24 oktober 2011 en 29 november 2011 (stuk 3) en zij hierop niet is ingegaan in de bestreden beslissing.

Aangezien duidelijk artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49 Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Aangezien elk behoorlijk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst wel besloten hebben tot een ontvankelijkheidsverklaring en in casu ook de aanvraag gegrond had bevonden zodat de beslissing kennelijk onredelijk en als onzorgvuldig kan worden beschouwd.

Aangezien immers verzoeker kan aantonen dat personen (eveneens alleenstaande mannen met een lang verblijf (meer dan vijf jaar) in België in dezelfde omstandigheden geplaatst wel positief hebben bekomen en mochten tewerkgesteld worden op de plaatst van voorlegging van de arbeidsovereenkomst;

Zie E. K. Hamid (alleenstaande man -stuk 4)

Zie S. (alleenstaande man -stuk 5)

Dat de toekenning van een verblijfsvergunning ook opgaat voor een alleenstaande vrouw;

Zie M. N. (alleenstaande dame ook beschikkend over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur)(stuk 6)

Aangezien het geen betoog hoeft dat voor verzoeker manifest het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden.

Aangezien derhalve hierdoor tevens de artikelen 10, 11, 22 en 23 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat het voor een burger, zoals verzoeker, totaal onbegrijpbaar is dat wanneer andere personen in dezelfde omstandigheden geplaatst wel worden geregulariseerd.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij meer dan de helft van zijn leeftijd in België verblijft !!!

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht arbeid.

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoeker bevinden.

Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Aangezien verzoeker louter ten overvloede nogmaals zijn paspoort bijvoegt (stuk 7) waaruit nergens blijkt dat een visum werd aangevraagd en het mogelijks om een materiële vergissing ging bij de interpretatie van de aanwezige stempels gezien uit het administratief dossier blijkt dat hij aanwezig was in België (zie o.m. verklaring van de OCMW assistente van Keerbergen dd 31 augustus 2009 - ook verwijzing hiernaar in de bestreden beslissing).

Dat deze gegevens zelfs irrelevant zijn nu verzoeker hoe dan ook meer dan vijf jaar in België verblijft en vanaf deze voorwaarde vervuld wordt meerdere alleenstaande personen in dezelfde situatie geplaatst worden geregulariseerd.

Aangezien verzoeker tevens blijft volhouden nooit veroordeeld te zijn en het aan DVZ is het tegendeel te bewijzen nu hij absoluut geen weet heeft van welke strafrechtelijke veroordeling ook.

Dat twijfel in zijn voordeel speelt : nergens wordt aangetoond dat het om verzoeker gaat.

Dat verzoeker in zijn illegale situatie immers niet bij machte is deze aanvraag bij de Politie tot het bekomen van een kopij van een uittreksel uit zijn strafregister in te dienen uit vrees te worden opgepakt.

Dat het eenvoudiger was geweest voor DVZ om ook de plaatst van veroordeling door de correctionele rechtbank uit te spreken zodat de raadsman in de mogelijkheid was een kopij van een eventuele uitspraak aan te vragen. (...)"

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. De verzoekende partij betoogt als volgt: *“Aangezien verzoeker nochtans beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als bediende aan een bruto loon van 1 550 euro /m”. Zij stelt dat de verwerende partij hierop in de bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan. Dit klopt echter niet, want de bestreden beslissing bevat het volgend motief: “De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, spreekt Frans, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”* De stelling van de verwerende partij

dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij via legale tewerkstelling een inkomen zou kunnen verwerven – zij verblijft immers illegaal op het grondgebied – zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat tewerkstelling een hinderpaal zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat *“Aangezien elk behoorlijk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst wel besloten hebben tot een ontvankelijkheidsverklaring en in casu ook de aanvraag gegrond had bevonden zodat de beslissing kennelijk onredelijk en als onzorgvuldig kan worden beschouwd.”* maakt zij deze loutere bewering niet aannemelijk. Zij maakt minstens niet aannemelijk waarom elk zorgvuldig bestuur in casu dan wel tot ontvankelijkheid van de aanvraag, laat staan de gegrondheid ervan zou besloten hebben.

3.7. De verzoekende partij stelt verder dat zij *“kan aantonen dat personen (eveneens alleenstaande mannen met een lang verblijf (meer dan vijf jaar) in België in dezelfde omstandigheden geplaatst wel positief hebben bekomen en mochten tewerkgesteld worden op de plaatst van voorlegging van de arbeidsovereenkomst;”*. Zij verwijst naar enkele stukken die zij bijbrengt, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar geval enigszins vergelijkbaar is met de gevallen die zij aanhaalt. Het is vooreerst onduidelijk waarom in de door de verzoekende partij aangehaalde gevallen de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ook in haar geval haar aanvraag ontvankelijk moest verklaard worden op dezelfde gronden.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

3.8. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog lijkt te willen aanvoeren dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 wel degelijk van toepassing zijn, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kan verzoekende partij zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen

wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. Verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.9. Waar de verzoekende partij stelt dat zij *“tevens blijft volhouden nooit veroordeeld te zijn en het aan DVZ is het tegendeel te bewijzen nu hij absoluut geen weet heeft van welke strafrechtelijke veroordeling ook.”* stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de informatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing correct is, namelijk: *“Verder beweert betrokkene over een blanco strafregister te beschikken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene op 27.05.2004 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren werd veroordeeld”*. Immers bevindt zich in het administratief dossier een uittreksel uit het centraal strafregister waaruit blijkt dat verzoekende partij op 27 mei 2004 door de correctionele rechtbank van Mechelen bij verstek veroordeeld werd voor het bezit van verdovende middelen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van drie jaren. Verzoekende partij kan ook niet voorhouden deze informatie niet te kunnen bekomen nu het haar steeds vrijstaat via haar advocaat, ondermeer door inzage van het administratief dossier te vragen of nog, door inlichtingen in te winnen bij de justitiële diensten, deze informatie te bekomen. Bovendien, het loutere feit als zou verzoekende partij niet op de hoogte zijn van deze veroordeling, maakt niet dat de verwerende partij zich niet op deze informatie zou mogen steunen.

3.10. Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij *“louter ten overvloede nogmaals zijn paspoort bijvoegt (stuk 7) waaruit nergens blijkt dat een visum werd aangevraagd en het mogelijks om een materiële vergissing ging bij de interpretatie van de aanwezige stempels gezien uit het administratief dossier blijkt dat hij aanwezig was in België (zie o.m. verklaring van de OCMW assistente van Keerbergen dd 31 augustus 2009 - ook verwijzing hiernaar in de bestreden beslissing). Dat deze gegevens zelfs irrelevant zijn nu verzoeker hoe dan ook meer dan vijf jaar in België verblijft en vanaf deze voorwaarde vervuld wordt meerdere alleenstaande personen in dezelfde situatie geplaatst worden geregulariseerd.”*, stelt de Raad vast dat uit de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij zelf stelde dat zij met een visum België op 8 januari 2003 is binnengekomen. Bovendien doet deze discussie niets af aan het feit dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er in casu geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Verzoekende partij blijft hameren op haar langdurig verblijf dat als voorwaarde gold bij de vernietigde instructie, maar de Raad wijst er nogmaals op dat deze criteria niet mogen toegepast worden en verzoekende partij er dan ook niet dienstig kan naar verwijzen. Verder blijkt volgens vaste rechtspraak van de Raad dat langdurig verblijf de gegrondheid van de aanvraag betreft en niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige, uitgebreide, motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij blijven staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER